మిసెస్ అండ్ మిస్టర్ సక్సేనా

ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఇంట్లో కూర్చుని మానెత్తెక్కి పిండి కొట్టక పోతే, ఓసారి మీ క్లబ్బుకో, లేక ఫ్రెండ్స్ దగ్గరకో, వల్ల కాటికో అఘోరించకూడదూ! మావారనేసరికి నాక్కోపం వచ్చేసింది. మామూలు కోపం కాదు పిచ్చి కోపం. ఆ అన్నది మా వారు కాకుండా యింకెవ్వరైవుండినా, ఈ పాటికి నేను జైల్లో వుండే దాన్ని. ఆ క్షణంలోనే నిర్ణయిం చేసుకున్నాను. రోజూ సిటీ బస్సులా ఎక్కడికో ఓ చోటికీ తిరిగొద్దామని, నేను అరక్షణం కోపానికి అరవై లక్షల నిర్ణయాలు తీసేసుకుంటాను. నిర్ణయం అంటే చేసేసుకున్నాను కాని ఎక్కడికి వెళ్ళాలి. మావారన్న మూడోచోటికి మనంతట మనం వెళ్ళం కదా! ఎవరైనా మోసు కెళ్ళాలి. ఫ్రెండ్సా? నా కసలు లేరే. ఎవరైనా వున్నా వాళ్ళు నాకు, మావారికి కామన్ ఫ్రెండ్సుతప్ప నాకు విడిగా ఫ్రెండ్సంటూ లేరు. పోగా మిగిలింది క్లబ్బు. అంచేత అప్పటినుంచే అమా వాశ్యకీ, పున్నానికీ క్లబ్బుకీ, ప్రతి ఫస్టుకీ సూపర్ బజార్‌కి వెళ్ళడం ప్రారంభించేను.

ఆవేళ – మా క్లబ్బులో డిన్నర్, నేనెప్పుడూ డిన్నరు మిస్‌కాను, ఎంచేతంటే ఎప్పుడూ చూడనీ, పేరువినని మెంబర్లంతా ఆవేళ వస్తారు. అందర్నీ ఒకేసారే చూడవచ్చును. ఆ వేళ నేను, మరో నలుగురం అంటే మిసెస్ కైలాసం, మిసెస్ జగన్నాథం, మిసెస్ సేన్, మిసెస్ మధుసూధనం (ఈవిడ అయిదడుగుల పొడవు, రెండడుగల వెడల్పు, ఒక అడుగు మందం, పదకొండు ఘనపు టడుగుల ఘన పరిమాణంలో వుంటుంది. అయితే అతి తెల్లగా వుండడంవల్ల కొందరు ఆవిడ్ని ఐరావతం అంటుంటారు రహ స్యంగా ఒక మూల టేబిలు దగ్గర కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం. మా క్లబ్బులో సాధారణంగా పెద్ద ఆఫీసర్ల పెళ్ళాలంతా ఓ గ్రూపు (ఎవరి పేర్లూ నాకు తెలీవు అందరూ మిసెస్‌ఫలానా అనే తప్ప). డాక్టర్ల తాలూకు ఓగ్రూపు అరవవాళ్ళు, కన్నడం వాళ్ళు ఓ గ్రూపు ఇలా రకరకాలుగా విడిపోయి కబుర్లు చెప్పుకోవడం రివాజు, అదేం తప్పుకాదు. ఎవరూ ఫీలవరు కూడా అదేవిటో గాని పెద్ద ఆఫీసర్లనబడేవాళ్ళ పెళ్ళాలు ఎవరూ నన్ను గుర్తించరు. చిన్నవాళ్ళు నా దగ్గరకు రావడానికి జంకు తారు. నాకు అరవం, కన్నడం రావు. హిందీ వచ్చును కాని హిందీ వాళ్ళెవ్వరూ లేరు. అంచేత మొదట్లో తీర్థంలో తప్పి పోయిన పిల్లలా బెంగగా, బెదురు బెదురుగా అయిపోయేదాన్ని. క్లబ్బులో కాని తర్వాత్తర్వాత ఏ గ్రూపుకీ చెందని ఓ నలుగుర్ని కూడేసి కాలక్షేపం చెయ్యడం ప్రారంభించేను.

ఆ వేళ కూడా మా కబుర్లు సాగుతున్నాయి. ఇంతలో,

మీరు తరచు క్లబ్బుకి వస్తూవుంటారా? అని పరిచయంలేని ఆవిడ అకస్మాత్తుగా నా దగ్గరకు వచ్చి అడిగేసరికి తుళ్ళిపడ్డాను. పల్లెటూరిలో పెరగడంవల్లో, జడ్జిని కట్టుకోవడం వల్లో తెలీదు కాని నేనసలు క్లబ్బుకి వెళ్ళను. ఇప్పుడైనా పంతానికీ, పౌరుషానికీ వస్తున్నానే కాని మనస్ఫూర్తిగా మాత్రంకాదు. అంచేత ఆ సంగతి ఒప్పుకోవడం ఇష్టంలేక జవాబుగా వెర్రి నవ్వు నవ్వేను.

“దటీజ్ రైట్. నేనూ ఎక్కువగా క్లబ్బుకి వెళ్ళను. ఎందుకో తెలుసా? యిక్కడికి వస్తే పేక ఆడకుండా వుండలేను. ఆడితే డబ్బు పోకుండా వుండదు. అందావిడ. మీరేవంటారు” అన్ననవ్వు నవ్వుతూ.

జవాబుఏం చెప్పాలో తెలీలేదు. పేకాట ఆడకండి అంటే కాపీ పుస్తకం నీతిలా వుంటుంది. పోనీ ఆడి గెలవండి అందా వంటే లాటరీ ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్‌లా వుంటుంది. అంచేత మళ్ళీ వెర్రి నవ్వే నవ్వేను.

మీకు మాటలొచ్చా? మీ ఆయనేం చేస్తారు?

“జడ్జి” జవాబు చెప్పక తప్పలేదు.

నేనూ అలాగే అనుమానపడ్డాను.

❖ ❖ ❖

ఈ జడ్జీలు ఇల్లుకూడా కోర్టులాగే నడుపుదామను కుంటారు. ఆఫ్‌కోర్స్ అందరూ కాదనుకోండి. తనంటే అందరూ జడవడం వాళ్ళకి అలవాటైపోతుంది. అంచేత యింట్లో పెళ్ళాం, పిల్లల్ని కూడా ఖూనీ కేసులో ముద్దా యిని చూసినట్టు చూస్తారు. దాంతో ఇంట్లోవాళ్ళ ఒరిజి నాలిటీ, ఇనీషియేటివ్ అంతా చచ్చిపోతుంది. మీవారు కూడా ఈ రకమేనా?

ఫరవాలేదు.

మీకు పిల్లలెంతమంది? నా పేరు మిసెస్ సక్సేనా?

నలుగురు.

నా పేరు చెప్పేను కదా. మీ పేరు చెప్పరేం? ప్రశ్న వేస్తే గాని సమాధానం చెప్పడం లేదు. విథౌట్ డౌట్ మీ యిల్లు సెసన్సు కోర్టే అయి వుంటుంది.

నాకు రెండు పేర్లున్నాయి.

ఏవిటి? అసలు పేరూ, ముద్దు పేరూనా?

కాదు పెన్‌నేమ్

రియల్లీ! యూ యాక్టు ఆల్‌రైట్! కాని మీరెక్కడా రైటర్లా కనిపించరే! ఉండండి, బైట లాన్లోకి పోదాం. రైటరంటే ఓ చేతిలో కలం, మరో చేతిలో లిక్కర్ గ్లాసు, జుత్తు దువ్వుకోకుండా ఎలాగో వుంటారనుకున్నాను.

పిచ్చివాళ్ళలాగానా?

నో, నో, కాని యు లుక్ లైక్ ఏన్ ఆర్డనరీ హౌస్ వైఫ్., మీకు కథలకి మెటీరియలెక్కడ దొరుకుతుంది? కొంపతీసి కోర్టుకి వెళ్తారేమిటి? ఖూనీ కేసులూ, డైవోర్సు కేసులూ వినడానికి? ఓహ్, ది కోర్ట్సు ఆర్ ఆఫుల్ ఐసే.

ఒకసారి ఖూనీ కేసులో ఎవిడెన్సు యిచ్చేను. ఎవిడెన్సు పూర్తయ్యేసరికి ఎవరు చంపేరా అన్నమాట వదిలేసి అసలు ఎవరైనా చచ్చిపోయారా అన్న డౌట్ వచ్చింది నాకు. అంత కన్ఫూజ్‌చేసి పారేసేరు. ఆ జడ్జి, లాయర్సు కలిసి నన్ను, బైదిబై మీరు ఎప్పుడైనా ఖూనీ చేశారా?

ఆవిడ ధోరణి వింతగా వున్నా, ఆవిడ చొరవ నన్నాకర్షిం చింది. నలభై ఏళ్ళు వుండొచ్చు. సబ్బు ఎడ్వర్టిటైజుమెంటు తల్లీ పిల్లలో–తల్లిలా–ఆవిడలో వయసు కనిపించదు. ఉన్నకొద్ది తెల్ల వెంట్రుకలూ దట్టంగా వున్న నల్ల వెంట్రుకల్లో కలిసిపోయి పరీక్షగా చూస్తే గాని కనిపించవు. మనిషి మాంచి స్లిమ్‌గా వుంది. (నేను లావెక్కిన దగ్గర్నుంచీ స్లిమ్‌గా వున్న ఆడవాళ్ళని చూస్తే నాకు సరదా కొండోకచో జెలసీ). అది అందమో, ఆక ర్షణో చెప్పలేనంతగా బావుంది. లిప్‌స్టిక్ రాసుకుందా అన్న అనుమానం వచ్చేటంత ఎర్రగా వున్నాయి పెదవులు. ముఖ్యంగా చెప్పుకోవలసింది ఆమె పెద్ద కళ్ళు. ఆ కళ్ళకి ఆ మొహం చిన్నదైపోయిందేమో అన్నంత పెద్దగా వున్నాయి. చీకట్లో కూడా మెరుస్తూనే వుంటాయి. ఆవిడలో ఉన్న అతి ముఖ్యమైన ఆకర్షణ. అతి కొత్తవాళ్ళతో కూడా అతి సన్నిహితంగా మాట్లాడ్డం. ప్రపంచం నిండా యిలాంటివాళ్ళే వుంటే యుద్ధాలే వుండవేమో అనిపిస్తుంది.

గదిలో ఒక మూలనున్నా, అవసరమైతే సెంటరాఫ్ దిస్టేజ్ దగ్గరున్నట్టు కనిపించగలదు, లేదా నీడలా వచ్చి ఎవరికీ కనిపిం చకుండానూ వుండగలదు. ఈవిడ హాబీలేమిటో అన్న ప్రశ్న నాకు అకస్మాత్తుగా కలిగింది. పెయింటింగ్, గార్డెనింగ్ వగైరా అయివుండదు. కవిత్వం ఎందుకో కాదనిపించింది. బహుశా స్టేజ్ లేదా మోడల్ గర్ల్.

ఏమిటాలోచిస్తున్నారు? మా యింటికోసారి రాకూడదూ.

అలాగే.

చూశేరా, ప్రశ్నకి సమాధానమే చెప్పేరు కాని మీరు మా యింటికి రండిని మాటవరసకైనా అన్లేదు మీరు.

ఛ. ఛ. అదికాదు...

నేనేం అఫెండవలేదు లెండి. మీలోని ఇనీషియేటవ్‌ని మీ జడ్జిగారు ఎలా నొక్కేశారో రుజువు చేస్తున్నాను. మీరేం అను కోకండి. యిలా అంటున్నాని.

కాని నన్ను మాటాడొద్దని ఆయన అన్లేదే?

చూశారా, మీరతన్ని ఎలా డిఫెండ్ చేస్తున్నారో మాటాడొద్దన లేదు కాని మాటడనివ్వరు. అంతే, ఇంతకీ ఈ యింజనీరు మిసెస్ ఎవరో ఎందుకు యిస్తున్నట్లు ఈ డిన్నర్.

వాళ్ళాయనకి వచ్చిన ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆగిపోయిందట.

ఏవిటీ! ట్రాన్స్‌ఫరాగిపోతే డిన్న.... ఆశ్చర్యంతో వాక్యం పూర్తి చెయ్యలేకపోయింది.

ఎవరి బాధలు వాళ్ళకుంటాయి లెండి.

పీత కష్టాలు పీతవని శ్రీ, శ్రీ కదూ అన్నది? ఆల్ యూ రైటర్స్ ఆఫ్ పెసిమిస్టిక్....

అందులో సిపంథీయే వుంది?

హేయిర్ స్ప్లిట్టర్సు

మీరు తెలుగు చదువుకున్నారా? అడిగేను ఆవిడ అక్కడా అక్కడా తెలుగు మాట్లాడినా, ఎక్కువగా ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడు తోంది.

ఫరవాలేదు. మీలో నమ్మకం కుదురుతోంది. ఇప్పటికైనా ఒక ప్రశ్న వేశారు.

కాని మీరు జవాబివ్వలేదు. నాకు కొత్తవాళ్ళతో మాట్లాడ్డమే కొంత బితుగ్గా వుంటుంది. కాని కొంచెం పరిచయం అయితే మాట్లాడ్డంలో ఆవిడనే బీటౌట్ చేస్తానని ఆవిడకి తెలీదు.

నేను ఆంధ్రానే. మా ఆయన సక్సేనా. మా ఫాదర్ నార్త్‌లో ఉద్యోగం చేశేవారు. నన్ను చూసిన వాళ్లెవరు నేను తెలుగు

మనిషని అనుకోరు. ఆఫ్‌కోర్స్ అదే బావుంది. ఆంధ్రాలో ఎక్కడికి వెళ్ళినా ముందు నా పనే చూస్తారు.

ఆవిడలో సెన్స్ ఆఫ్ హ్యూమర్ గమ్మత్తుగా వుంది.

యీలోగా డిన్నరుకి టైమవడంతో అందరం లేచేం. వెళ్ళిపోయేముందు నన్ను వాళ్ళింటికి ఓసారి రమ్మని మరోసారి చెప్పి మరీ వెళ్ళింది ఆవిడ.

ఆ తర్వాత మరో రెండుసార్లు క్లబ్బులోనూ, బజార్లోనూ కూడా ఆవిడని కలుసుకోవడం జరిగింది. ఆవిడకీ నాకూ కొన్ని కామన్ ఇంటరెస్ట్స్ వుండడం వల్ల ఇద్దరం సరదాగానే కబుర్లు చెప్పుకున్నాం. కలుసుకున్నప్పుడల్లా వాళ్ళింటికి రమ్మని నన్ను ఇన్వైట్ చేస్తూనే వుంది. అదేవిటో నేనెవర్నీ ఇంటికి రమ్మని ఇన్వైట్ చెయ్యలేను. ఇష్టంలేక కాదు చేతకాక, అక్కడికీ మా వారు, మనింటికోసారి రమ్మను బుద్ధాతారంలాగ, అలా నిల్చోక అని ప్రాంప్ట్ చేస్తూనే వుంటారు. నాలో లేని బోల్డ్‌నెస్, చొరవ వగైరాలు మిసెస్ సక్సేనాలో వున్నాయి. అంచేతే ఆవిడ నాకు మరీ నచ్చింది. అవకాశం చూసుకొని వాళ్ళింటికోసారి వెళదామనుకున్నాను. అనుకోవడమే కాని చాలా రోజుల వరకు వెళ్ళడం కుదరలేదు. నాకు స్టార్టింగు ట్రబుల్ ఎక్కువ. కాని ఒకనాడు అనుకోకుండానే వెళ్ళడం జరిగింది.

ఎలాగంటే ఆవేళ ఫస్టు తారీఖు. అలవాటుగా నేనూ, మా అమ్మాయి సూపర్ బజార్‌కి బైల్దేరేం. బజారుకి వెళ్ళేం గేటు మీద ఈ రోజు శలవు అని తాటికాయంత అక్షరాల్తో బోర్డు వేలాడుతోంది. మా డ్రైవరు ఏం చెయ్యమన్నారన్నట్టు కారు ఆపి చూపిస్తున్నాడు. నేనూ, మా అమ్మాయి ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకొని నవ్వుకున్నాం. నవ్వడం అయిపోయేక శలవని నువ్వు చెప్పలేదేం అంటే నువ్వెందుకు చెప్పలేదని వాదించుకొని నాకేం తెల్సని తప్పించుకొన్నాం. ఎలాగా ఇంట్లో సాయంత్రం అయిదు వరకూ రామని చెప్పేంకదా ఇంకెక్కడికేనా పోదాం అంది మా అమ్మాయి. అప్పుడు నా పీతబుర్రకి తట్టింది ఆ దగ్గర్లో ఎక్కడో సక్సేనాగారిల్లుందని వాళ్ళింటికి వెళ్దాం అన్నాను. అయిష్టంగానే ఒప్పుకుంది మా అమ్మాయి.

గుర్తులు వెతుక్కొని వాళ్ళిల్లు చేరేం బయట ఆర్.టి.సక్సేనా, మేజర్ రిటైర్డు అన్న బోర్డు వుంది. గేటు దాటి లోపలికి వెళ్ళాం. వీధి వరండాలో ఒకాయన పడక్కుర్చీలో పడుకొని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. మనిషనీ, తెల్ల మీసాల్నీ చూడగానే అతనే మిలటరీ ఆఫీసరని అర్థమైపోయింది. అతను మమ్మల్ని చూసి కూడా లేచే ప్రయత్నం ఏమీ చెయ్యకపోవడంతో నాకు అతని మేనర్సు మీద చిన్న చూపు కలిగింది. మిలటరీ వాడికి మేనర్సు ఏమిటిలే అని కూడా అనుకున్నాను. మేము ఫలానా అనీ, మిసెస్ సక్సెనా కోసం వచ్చేమనీ మా అమ్మాయే చెప్పింది. వెంటనే అతను రండి, రండి కూర్చోండి. మీ గురించి మా ఆవిడ తరచూ చెప్తూ వుంటుంది. ఇప్పుడే ఆవిడా, అబ్బాయి బజారు కెళ్ళారు. తొందరగానే వచ్చేస్తారు, కూర్చోండి అంటూ కుర్చీలు చూపించేడు మమ్మల్ని కూర్చోమన్నట్టు. అతని తెలుగువింటే తెలుగువాడే అనుకుంటాం, అంత స్పష్టంగా వుంది. విధిలేక కూర్చున్నానే కాని ఈ మిలటీ అతన్తో నేనేం మాట్లాడగలను. పోనీ వెళ్ళిపోతేనో మరోసారి వస్తానని చెప్పేసి అనిపించింది.

మిలటరీ వాళ్ళకి సిక్త్స్‌సెన్స్ వుంటుందేమో మరి!

వచ్చేస్తుంది లెండి, అబ్బాయి మళ్ళీ వెళ్ళిపోతాడు కదా, అంచేత తల్లీ, కొడుకూ కలిసి అవీ, ఇవీ అన్నీ తెగకొనేస్తున్నారేమో. అసలు పొద్దున మీరు ఫోనుచేసి వుండాల్సింది, ఇప్పుడీ శ్రమలేకపోను అన్నాడతను, ముందుగా ఫోనుచేసి రానందుకు సున్నితంగా విమర్శిస్తూ, ఎంతైనా మిలటరీ డిసిప్లిన్.

మేము అనుకోకుండా వచ్చేమనీ, అసలు యిక్కడికి వద్దామని అనుకోలేదనీ, అంచేత ఫోను చెయ్యలేకపోయేమని అతిఎపాలజెటిక్‌గా చెప్పి ఈసారి ఫోన్‌చేసి వస్తామని భరోసా కూడా ఇచ్చేం.

అతను కూర్చున్నది వీధి వరండా. ఆ వరండా మీద అతను కూర్చున్న పడకకుర్చీ కాక మరో నాలుగు గార్డెన్స్ చెయిర్సు, ఒక టీపాయి మాత్రం వున్నాయి. వరండా చుట్టూ వున్న మెష్‌కి మనీప్లాంట్ చిక్కగా అల్లుకుంది. గోడని ఒకే ఒక పెయింటింగ్ ఒరిజినల్‌దే వుంది. కాంపౌండ్ నిండా చూస్తే వాటిని చాలా శ్రద్ధగా పెంచుతున్నట్లు తెలుస్తుంది. కాంపౌండులో ఎక్కడా ఒక రాలిన పువ్వుగానీ, ఎండిన ఆకుగాని లేకుండా నేలనే మనం కూర్చోవచ్చు నన్నంత నీట్‌గా వుంది. టీపాయ్ మీదున్న చక్కటి ఫ్లవర్‌వేజ్‌లో రెండే రెండు గులాబీలు వున్నాయి. ముందతనికి మంచి ఆర్టిస్టిక్ సెన్స్ వుంది అనిపించింది. పెద్ద ఆడవిలాంటి సీనులు బోల్డు ప్రింటువున్న లుంగీ కట్టుకున్నాడతను. అంటే మోడర్న్ ఫేషన్స్‌కు యిష్టపడతా దన్నమాట. మనిషికి గాని మనసుకి వయసు రాలేదు కాబోలు!.

ఆడవాళ్లు వచ్చినా లేవనందుకు క్షమించండి. నాకు ఒక కాలు లేదు. తీసేసారు అన్నాడు ఆయన మేము కూర్చున్నాక పాపం. ఈ మిలటరీ బతుకులే అంత. యుద్ధం లేనప్పుడు యెంతో హాయిగా ఆరోగ్యంగా బతుకుతారు. కాని యుద్ధం వస్తే ప్రాణం పోకపోయినా కళ్ళో, కాళ్ళోపోతాయి. అంత ఆరోగ్యంగా కనిపిస్తున్న అతనికి కాలు లేదని ఊహించలేక పోయేను. నోట మాట రాలేదు.

ఏ యుద్ధంలో పోయిందని అడక్కండి... అన్నాడాయనే మళ్ళీ.

నేను అడగలేదు.

మూడు యుద్ధాలు చూశేను. సరిగ్గా చెప్పాలంటే చేసేను ఒక్క గోరు కూడా పోలేదు.

శలవలకి ఇంటికి వెళ్తే లారీ తొక్కేసింది. ప్రిమచూర్‌గానే రిటైర్ చేశారు.

అయితే అతనిలో కనిపిస్తున్న వయసు నిజమైనది కాదన్న మాట. యాక్టివ్‌లైఫ్‌కి అవాటు పడ్డాక కాలు పోయి, కుమిలి కుమిలి వయసు రాకుండానే ముసిలి అయిపోయుండాలి. నా ఆలోచన గ్రహించినట్లున్నాడు. వయసు రాకుండానే ఇతని కింత నెరసిన జుట్టు ఎలా వచ్చిందని ఆలోచిస్తున్నారా? ఈ మిలటరీ ఉద్యోగం లాగే అదీ నా వారసత్వం. మెల్లగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

మీరు నక్సలైట్లా?

ఏం అలా అడిగారు? అడగక తప్పలేదు.

డెమాక్రసీలో నమ్మకం లేని వాళ్ళలా అతి సైలెంట్‌గా ఉంటే.

మిటలరీ వాళ్ళు యుద్ధంలో అడవుల్లోనూ, యుద్ధం లేనప్పుడూ పెద్ద పట్టణాల్లోనూ ఉండి జీవితాన్ని పరీక్షగా చూడలేరని నేనప్పటివరకూ అనుకునేదాన్ని, ఇతన్ని చూసేక ఆ అభిప్రాయం మార్చుకున్నాను.

మీవారు జడ్జి అటగా! తీసుకురాలేకపోయారా? అడిగేడు అతను.

సూపర్ బజారుకని బయలుదేరేం సగమే చెప్పేను.

అతను చాలా తెలివైనవాడైయుండాలి. ఇటీజ్ ఎ ఫాలీ టు గో షాపింగ్ విత్ ఏ వుమన్ ఆడవాళ్ళతో బజారుకెళ్ళడం తెలివితక్కువ. ఫ్రెండ్స్‌తో బార్‌కి, పెళ్ళాంతో బజారుకీ వెళ్ళకూడదు. మీరేమంటారు.

ఫ్రెండ్‌కీ, పెళ్ళానికీ డబ్బుంటే తప్ప అన్నాను.

అందుకే రైటర్ తోటీ లాయర్‌తోటీ వాదించ కూడ దంటారు అన్నాడతను.

పొలిటీషియన్‌తో కూడా అన్నది మా అమ్మాయి.

కొంపదీసి నువ్వూ రైటర్‌వేనా ఏమిటి? నీకు టాలెంట్ ఉన్నా నా మాట విని రాయకు. నువ్వు బాగా రాయలేకపోతే ఆ తల్లికి తగ్గ కూతురివి కావు అంటారు. బాగా రాస్తే మీ అమ్మే రాసి నీ పేరు పెట్టిందంటారు. అంచేత నీకు ఎలాగూ పేరు రాదు కాబట్టి కథలు రాయకు. ఇంతకీ ఈ దేశంలో కథలూ కవిత్వం రాయడం కన్నా కాకరకాయలు అమ్ముకుంటే ఎక్కువ డబ్బు వస్తుంది. నా ఫ్రెండ్ కెప్టెన్ రామచందర్ ఒకసారి కథరాసి ఏదో మేగజీన్‌కి పంపేడు, అచ్చయింది. పత్రికలవాళ్లు ఏం పంపుతారో పార్టీ పీకుదాం అని మేమంతా ఆతృతగా ఎదురుచూసేం. పత్రిక పంపేరు. అంటూ ఆ విషయం తలుచుకొని అతను గట్టిగా నవ్వేడు.

నేను యింకెంతసేపు ఉండాలో తెలీక ఇబ్బందిగా కుర్చీలో కదిలేను.

వెళ్ళిపోకండి, మా అబ్బాయి మిమ్మల్ని చూడాలి. మీ అమ్మాయి నన్ను ఇంప్రెస్ చేసింది.

ఇంకానయం నేను అతన్ని ఇంప్రెస్ చేసేనని అనలేదు. మిటలరీ ముండావాడు అంటే మాత్రం నేను చేసేదేమిటి? గులాబీ చెట్లవేపు చూస్తూ కూర్చున్నాను.

మా అబ్బాయి తోట ఎలా వుంది? నిన్నల్లా కూర్చుని ఎండాకులు ఏరేను. పువ్వు అందం ఎండాకు తినేస్తుంది. మీరేమంటారు? అతను అడిగేడు.

ఇదేదో రేడియో ఇంటర్వ్యూలా వుంది.

తినేస్తుందంటాను, అన్నాను.

మీకు పనులున్నా నిర్బంధంగా కూర్చోపెట్టేస్తున్నానని అనుకోకండి. కేవలం మీరు మా అబ్బాయిని చూడాలనే ఆపుతున్నాను. మియర్లీ ఫాదర్స్ ప్రైడ్ అంతే.

ఏం చదువుతున్నారు మీ అబ్బాయి? అనడిగేను? ఏం అడక్క పోతే బావుండదని.

బావుందండోయి. చదువేమిటి మిలిటరీ ఎకాడమీలో ట్రైనింగ్ అవుతున్నాడు. అసలు నాకేమాత్రం ఇష్టం లేదండీ. వాడు మిలటరీలో చేరడం. ప్రతి తండ్రీ తన కొడుకు తన ఉద్యోగమే చెయ్యాలనుకుంటాడేమో. మంగలాడి కొడుకు మంగలాడు అవడం మంగలి వాడికి ఇతరులకీ కూడా ఇష్టమే. కాని మా మిలటరీ వాళ్ళకి మాత్రం మా పిల్లలు మిలటరీలో చేరాలని వుండదు. మా వాడు డాక్టరో, లాయరో అవాలని నా కోరిక. లాయరయితే జడ్జి అవవచ్చు. మా మిలటరీ వాళ్ళకి శత్రువుని చూసినా కన్నా జడ్జీని చూస్తే భయం. నువ్వేం చేస్తు న్నావ్. మా అమ్మాయి వేపు తిరిగి అడిగేడు.

మెడిసన్ అంది మెల్లిగా.

ఇంకేం అదృష్టవంతురాలివి. మొగాళ్ళకు జబ్బులు ఉండాలే కాని, నువ్వు ప్రాక్టీసు ఎక్కడ పెట్టినా డబ్బుకి కొదవవుండదు. నా కెందుకో మా అబ్బాయి సైకియాట్రిస్ట్ అవాలని కోరిక ఉండేది. అన్ని రోగాల్లోకి పిచ్చి మహా భయంకరం. మీరేమం టారు? కొంచెం ఆయాసం వచ్చినట్టుంది. ఆగేడు.

"కాదనడానికి నాకు ఎప్పుడూ పిచ్చెక్కలేదు" విసుగుతూ అనేసి తర్వాత అంత మోటుగా అన్నందుకు బాదపడ్డాను.

సైకియాట్రిస్ట్ అవడానికి మా వాడికి అర్హత వుంది. వాడు సిగరెట్లు కాలుస్తాడని నాకు చాల్నాళ్ళయి తెలుసుకాని తను కాల్చడం లేదని నమ్మించడానికి శలవలకి వచ్చేముందు వారం రోజుల ముందు సిగరెట్లు కాల్చడం మానేస్తాడు. పెదిమలు తనని పట్టి ఇచ్చేస్తాయని. నా దగ్గర వున్నన్నాళ్ళూ లోపల ఎంత బాధపడతాడో తెలియదు కాని సిగరెట్లు కాల్చడు. దూరంగా కొడుకు వస్తాడేమోనన్నట్లు చూస్తూ ఉండిపోయేడతను.

మళ్ళీ ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టు మొదలు పెట్టేడు. నాకు అంత పాతకాలం పెంపకం నచ్చదు. తనంతవాడు తను అయ్యేడు. మైనారిటీ తీరిపోయింది. ఇంకా నా నీడలో వాడు ఎదగకుండా ఉండాలనుకోవడం తెలివితక్కువ. ఎకాడమిలో చేరేక అంతా కొద్దో గొప్పో తాగుతారు. అంచేత మొన్న వాడొ చ్చిన్నాడు సాయంత్రం వాడిని ఫ్రిజ్‌లోంచి విస్కీ రెండు గ్లాసులూ తెమ్మన్నాను. రెండు గ్లాసుల్లోనూ పోసి ఒకటి నాకిచ్చి, మనిషికి ధైర్యం ఉండాలి మైబోయ్ నేనున్నప్పుడే చేయలేని పని నేను లేనప్పుడు కూడా చెయ్యడు, తాగినంత మాత్రాన త్రాగుబోతూ అవక్కర్లేదు. చెడిపోనూ అక్కర్లేదు. నువ్వు చెయ్యకూడని పనులు వేరే వున్నాయి. ఇవికావు. అన్నాను. థాంక్‌యూ డాడీ. అంటూ గ్లాసందుకున్నాడు. ది ఫెలో ఈజ్ డీప్లీ గ్రేట్‌ఫుల్ టుమి. నేను చేసింది తప్పంటారా? కాలాన్ని పట్టి మనం పోవాలి. మళ్ళీ అతను కళ్ళు ఆదో మోస్తరుగా అయిపోయేయి. విప్పి వున్నా చూడని కళ్ళలా ఉన్నాయి. అతని కొడుకుమీద వున్న గౌరవానికి ఆశ్చర్యపోయేను.

వయసు వచ్చింది కాని చిన్నతనం పోలేదు. ఈ వేళ్ళను చూడండి. ఏం చేసేడో, ఇంట్లో నేను కర్రకాలు వాడను. క్రచెస్ వాడతాను. తాను బజారుకి వెళ్ళున్నప్పుడు నేను పేపరు చదువు కుంటున్నాను. వాడు వచ్చేసరికి నేను ఎక్కడికైనా వెళిపోతానే మోనని నాకు తెలీకుండా నా కర్రలు ఎక్కడో దాచేసాడు. ది లిటిల్ ఇంప్ ఒక్కడే అవడం వల్ల వాడేం చేసినా నాకు నచ్చుతు న్నాడేమోనని నా భయం, అంటూ అతను నవ్వేడు.

ఈలోగా అతని భార్య కారులో వచ్చి ఎంతసేపైంది:, మీరు వచ్చి, క్షమించండి. అంటూ దిగింది. దిగుతూనే లోపలికెళ్ళి అతని కర్రలు పట్టుకువచ్చి అతనిపక్క పెట్టి మీ యుద్ధం కబుర్లతో వీళ్ళని కాల్చుకుతినలేదు గదా కొంపదీసి అంది.

నాకు ఎంచేతో ఏదో తెలియని వెల్తి ఆవిడలో కనిపించింది. రండి ఇల్లు చూద్దురుగాని అంటూ ఆవిడ మమ్మల్ని లోపలికి తీసుకువెళ్ళింది. ఇల్లు డబ్బుకు ఇబ్బంది లేనివాళ్ళ ఇల్లులా వుంది. ఆఖర్ని వీధి వరండా పక్కనున్న పడక గదిలోకి వచ్చేం. అప్పటికి నాకు కలిగిన వెల్తి అర్ధం అయింది.

ఆవిడతో వాళ్ళ అబ్బాయి వస్తాడనుకున్నాను, కాని రాలేదు. కారులో ఆవిడ ఒక్కర్తే దిగింది.

మీ అబ్బాయి ఏడి? అడిగేను.

వెంటనే నన్నూ, మా అమ్మాయినా దెయ్యాలని చూసినట్టు చూసింది. మొహం వెయ్యి వంకర్లు పోయింది. ఆవిడ కళ్ళు గోరీలోంచి లేచిన మనిషి కళ్ళలా వున్నాయి. క్షణం మావేపు చూసి అకస్మాత్తుగా మంచం మీద బోర్లాపడి ఏడవడం ప్రారం భించింది. వంట్లో ఉన్న ప్రతి ఎముకా విరిగిపోయేటట్టు వణికే ఆవిడ ఏడుపు చూసి మాకు భయం వేసింది. ఆలోగా ఈదురు గాలిగా సక్సేనా గదిలో ప్రవేశించి ఆవిడ పక్కనే కూర్చుని ఆవిడ కన్నీళ్ళు చేత్తో తుడుస్తూ మీరు వెళ్ళిపోకూడదా అన్నట్టు మా వేపు చూసేడు.

మేము చప్పుడు చెయ్యకుండా వాళ్ళ ఇల్లు వదిలేసేం. పాపం తర్వాత తెలిసింది వాళ్ళకు ఉన్న ఒక్క కొడుకు పదోఏటో పన్నెం డేళ్ళ కిందటే పోయేడని.

(స్వాతి, మాసపత్రిక 1.1.1973)